

ŠESTÁK

**Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo 6 vydáno pro vnitřní potřebu - 1.prosince 2005, nákladem 63 výtisků**

slavnostní zahájení stavby DBCB - 7.11.2005

Oddílová rada

Středisková rada schválila koupi plachetnice lodní třídy Vaurien (pro dva - ale uveze to i 5 lidí najednou). Budeme ji využívat převážně na přehradě Bystřička (do Březin je bohužel příliš velká). Ale zimovat ji budeme pravděpodobně v Březinách.

V „novém“ celobarevném časopise Skautský svět je v rubrice Zprávy na straně 4 napsáno o letošním HELPu a je tam fotka děvčat s 1.D - Ještěrek.

Míša s Chytrým se domlouvali, že na náš lednový countrybál pravděpodobně pozveme i naše známe z Prarawesterniády a stacionáře ve Chvalčově.

Neoficiální zprávy říkají, že náš projekt na vybavení a provoz DBCB v hodnotě přes 4 mil. Kč prošel. Jistotu, ale budeme mít pravděpodobně až na oddílových vánocích 23.12.2005.

Bodování Říjen-Listopad – světlušky a vlčata
Ratiboř: Papoušek 179 b, Káťa 145 b, Zuzajda 131b, Opica 129 b, Sokol 117b, Pejsek 117 b, Janek 113 b, Kapitán 111 b, Motýlek 103 b, Zoro 94 b, Delisa 86 b, Leontýnka 83 b, Perlička 74 b, Zrzka 74 b, Škubánek 62 b, Amálka 56 b, Kočička 47 b.

ŠESTKA má po zářiovém HELPu 4 ks ručních vysílaček - spravují je Martin a Pája. Možno u nich kdykoliv na jakoukoliv oddílovou či družinovou akci vyzvednout. Hoši při tom zároveň provedou rychlé odborné zaškolení.

Po dohodě se Zubem bude Dazul připravovat ŠESTÁKA do července 2006 - tedy do čísla 73, které bude vytištěno na začátek tábora.

Na ŠESTÁKU č.66 se podíleli:
Dazul, Kikina, Sojka (2.D), Koča (1.D),
Cipísek, Pája, Fialka, Kecka, Zub, Bára,
Chytrý, Janina, Sněhula, Irča, Míša P.,
Papoušek, Káťa, Opica, LACHIM spol.s r.o.
Uzávěrka dalšího čísla ŠESTÁKU je
v neděli 26.12.2005.

Narozeniny v prosinci 4.12.1990 - Méd'a

Jarní tábor 18. 2. – 25. 2. 2005

Únor je sice ještě daleko, ale přesto už teď chystáme JARNÍ TÁBOR. Letos budeme tábořit kousek nad Vsetínem na chatě Cusalíno. Tábor bude opět pro všechny členy, doufám, že nás pojede opět tolik co minule. Bližší informace budou v příštím čísle Šestáku, nebo u Janiny tel: 731 488 124.

Shání se zájemce, který by měl zájem se naučit počítačovou grafiku a sazbu (Dazul zaučí), aby mohl samostatně v srpnu 2006 vydat táborové číslo ŠESTÁKA!

Obdobná situace je u vývěsek, které se dávají před OÚ v Kateřinicích a kateřinické kabelové TV. Dazul udělá poslední sérii na konci června 2006 a prázdninovou sérii by měl udělat někdo jiný. V té době bude s největší pravděpodobností k dispozici dost dobře počítačově vybavené pracoviště v DBCB, kde bude možnost i kvalitního barevného tisku. Ten, kdo si vezme kabelovku a vývěsky na starosti, bude mít neomezený a samostaný přístup k veškerému vybavení DBCB, které bude pro toto činnost potřebovat. Zájemci necht' se co nejdřív domluví se Zubem nebo Dazulem.

Po dlouhém čase se zřejmě opět rozjede činnost družiny Žížal, kterou povede Kača a doplní je Čeči. Držíme všem Žížalám pěsti !

Mikuláš ve stacionáři – Míša Pavlůsková nás poprosila, jestli by jsme byli ochotní jít udělat Mikuláše, Čerta a Anděla do Vsetínského stacionáře - úterý 6.12.2005. Dárčky jsou nachystány, ale nemá je kdo rozdat. Prosím všechny kdo už mají masky, a nebo jsou ochotní si je udělat (mám namysli starší a rozumné lidi – Fanta, Chytrý, Kecka, Klíště, Miris, Fialka, Čeči, Kača.....) aby se co nejrychleji ozvali Míši!!! Mobil 737 204 181.

Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.

(žalm 127, verš 1)

Slavnostní zahájení stavby DBCB (Dětského bezbariérového centra Březiny) bylo moc hezké. Padlo tam mnoho hezkých slov, přijelo se podívat hodně vážených hostů. Přesto všechno mi z celé té slávy nejvíce utkvěl v paměti výše uvedený citát. Četl jej před požehnáním náš pan farář.

Už když jej přečetl, začaly mi ničeho nic vlhnout koutky očí. Přemýšlel jsem o něm i večer, když celá sláva odezněla, když jsem druhý den četl výstřižky z novin a i když jsem se díval na záznam, který odvysílala televize. Všude mi chyběl právě tenhle citát, aby ty zprávy byly úplné.

Chápu že s tímto citátem by to pro média byla ještě více nezajímavá zpráva. A nemohu se na ně zlobit - jsou taková, protože taková zpráva nezajímá většinu jejich posluchačů, diváků a čtenářů.

Chci říct jak jsem rád, že na naše dílo nejsme sami. V tuto chvíli těžko mohu vzpomenout každého, kdo, jak a kolik se o dílo přičinil (od propagace a medializace DBCB, pilování projektů, plánů, rad, konzultací, inspirací, přímlov, ...). Někteří tomu dali minuty, jiní hodiny, u několika z nich bych určitě napočítal dny, možná i měsíce, ... Patří jim velký dík.

Někteří ještě neměli čas, chuť nebo možnost pomoci - a já vím, že když nepomohli doposud, určitě pomohou za nějaký čas. Těm chci říct, že jim věřím.

Jak už to bývá, určitě existuje i někdo, kdo našemu dílu nepřeje. S takovými lidmi se velmi obtížně diskutuje, zpravidla škodí skrytě. Ty chci poprosit o shovívavost v maření našeho díla.

Když jsme před časem dali další část projektu (na vybavení DBCB a jeho provoz) zpracovat profesionálům - zpracování žádosti a podkladů mělo stát mnoho desítek tisíc korun - nebyli jsme úspěšní. Ve chvíli,

kdy jsme se do toho pustili sami (a tady už to bylo v drtivé většině zásluhou Míši), zdá se, že jsme uspěli. A jiný - velmi podobně zaměřený projekt jako ten náš, který byl zpracováván placenými profesionály, skončil v tomtotěz kole nezdarem.

Vzpomínám tuto drobnou epizodu (z desítek dalších kolem DBCB), proto abych vypíchl pocit, který mnozí z nás zasvěcených do díla prožívali, prožívají a bohužel asi ještě prožívat budou. Naše šance byly a občas budou stejné jako měl David, když se postavil Goliášovi. A právě v takových situacích mi podvědomě rezonoval v mysli verš ze žalmu 127.

Jsem zkrátka šťastný, že tenhle dům nestavíme sami a že se marně nenamáháme. Asi by mi bylo líto těch (dneska už) tisíců hodin grátis strávených na tomto díle. Takto věřím, že i když jsou a budou další dílčí nezdary, podaří se nám tento "dům" dostavět. A to i přesto, že už i my budeme mnoho z těchto věcí řešit na (bohužel) profesionální rovině.

Vzpomínka na tábor

(Bára) Jasná hvězdnatá obloha už zase padá na náš tábor a já přicházím k ohni, u kterého už sedí lidé, které mám ráda a jsem vděčná za to, že tu můžu být a společně s nimi vnímat teplo ohně a v pevném sevření rukou rozmlouvat s Bohem. Takové modlitby mně dodávají sílu, odvalu a novou energii, protože právě tuto energii cítím, jako spojení všech energií lidí u tohoto ohýnku. Někomu se možná zdá, že taková modlitba je jen chvilka a malá část táborového dne, ale pro mě je to jedna z nejdůležitějších, nádherných, obohacujících a uvolňujících chvil. A za to všechno DĚKUJI!

O tom co mě trápí

(Janina) Nemyslím si, že to o čem píšu trápí jenom mě. Nevím, jaký vztah kdo má k naší klubovně a k ostatním věcem. Pro mě je klubovna místem, kde se schází lidi kteří chtějí být spolu, je místem kam můžeme jít, kde se můžeme na chvíli schovat ať už kvůli počasí, nebo čemukoliv, schází se tam lidé, kteří se vzájemně znají, rozumí si a důvěřují.....A v tom to právě je. ...

Začnu zdaleka. Když se před časem Báře ztratil v klubovně mobil, nikdo z nás asi tak úplně nevěřil, že by ho někdo z oddílu vzal, teď už si bohužel nejsem tak úplně jistá, jak to vlastně bylo. Vráťím se zpátky do bližší doby, třeba Dýňová slavnost. Došlo tam k nepříjemné věci. Někomu by se mohlo zdát, že se vlastně nic neděje, ale já myslím že ano. Ztratily se Lipa, (je to otázka několika korun, ale všechny věci nejsou tak levné) které byly uloženy v zadu za stánkem. Když se po nich Sněhula sháněla, bylo jí řečeno, že se neví kdo to vzal, ale že tam viděli nějakou mladou skautku. Byla bych moc ráda, (a nejenom já) kdybych mohla říct, že jsem 100% přesvědčená o tom, že to nikdo z našich nebyl.

Bohužel nemůžu. Dlouho mi to vrtalo hlavou a vlastně ještě pořád vrtá, ale objevilo se další „záhadné“ zmizení. Radkovi se z kola ztratilo nářadí na kolo. Měl ho v kapsičce na kole. Nářadí zmizelo, kapsička zůstala. Díky tomu si Radek všiml ztráty až později – až ho potřeboval. Nenechával si kolo v klubovně poprvé a určitě není sám, kdo si jakoukoli věc, kolo, oblečení, CD, DVD a spoustu jiného v klubovně s důvěrou nechal. Nevím jak teď. Možná že i ty víš o nějaké věci, kterou sis v klubovně nechal a už si ji nenašel, myslel sis třeba, že jsi ji ztratil, nebo nechal někde jinde. My všichni by jsme se měli zamyslet nad tím, kam ta naše skautská „cesta“ vede a kam by jsme po ní chtěli jít. Staví se pro nás krásná klubovna v Březinách, bylo by škoda jít tam s pocitem, že si nevěříme.

Výprava na bazén

(Opica+Káťa) Odpoledne ve 12:00 hod. jsme jeli do Městských lázní. Jeli jsme autobusem až k pivovaru. Od pivovaru jsme šli do lázní. Šli jsme do šaten a převlékli jsme se do plavek. Pak jsme se domluvili co a jak. Kdo chtěl mohl jít na tobogán, někdo skákal ze skokánků, plaval ve velkém bazéně a vířivce. Uběhly dvě hodiny a museli jsme se převléknout. Jak jsme vyšli, tak jsme šli do parku. Chtěli jsme jít do cukrárny, ale nestihli bychom autobus.

Skaut

(Papoušek) Učí Janina a taky Chytrý a i Bára. Chodí tam i děti, které se jmenují Kateřina Rožnovjaková, Adam Machálek, Adam Jakubík, Zuzana Vítková, Libor Vítek, Honza Heryán, Petra Heryánová, Dalibor Kotrla, Andrea Žabčíková, Tereza Melišová. Družinovka je nejlepší zábava. Hrají se tam hry a dělají se tam družinové výpravy. A přijde tam i malý Petříček.

(Tak toto napadá naše nejmenší světlušky, když se učí psát na počítači...)

Modrá flotila

(Irča) I letos se světlušky a vlčata z Kateřinic zapojili do celorepublikové soutěže Modrá flotila. Jde o hru protínající celé naše hnutí. Od nejmenších až po staré pardály. V této chvíli je do této hry zapojeno 68 posádek (družin nebo oddílů) což je 483 lidí. Jsou rozděleni do věkových kategorií. V té naší „kluci mladší“ (protože jsme smíšení patříme mezi kluky) je 9 posádek. Dostáváme různé úkoly (na šikovnost těla i ducha) a po jejich splnění posíláme výsledky na ústředí do Prahy.

Proč o tom však píšu? V loňském, rozjezdovém roce jsme si odzkoušeli, jak budeme zvládat tyto náročné úkoly a taky jestli to moc neovlivní družinový program. Ukázalo se, že s trochou dobré vůle to zvládnout jde. Tři nejlepší družiny jedou v květnu na celostátní klání, kde se rozhodne o tom jediném vítězi.

Letos jsme splnily již tři úkoly. Lezli jsme na strom (tam jsme moc nezabodovali – poslední místo), skákali přes dvě lana (tady jsme zase neměli konkurenci – byli jsme nejlepší) a přeskakovali přes překážky (tady jsme byli druzí). Sečteno a podtrženo v konečném výsledku jsme DRUZÍ !!! (na prvního ztrácíme 1,5 bodu, třetí je za námi 0,5 bodu. Čtvrté místo je však už 5 bodů za třetím) Máme tedy velkou šanci skončit mezi prvními třemi.

Úkoly, které nás teď čekají, nejsou nijak náročné. Jeden je v bazéně, druhý je s míčem a třetí hod talířem. Myslím, že když budeme pilně trénovat, máme opravdu velkou šanci být mezi třemi nejlepšími.

SVĚTLUŠKY A VLČATA, BLAHOPŘEJI A DOUFÁM, ŽE TO DOTÁHNEM DO VELKÉHO FINÁLE !!

Zima

(Janina)

*Sněží. Huráááá,
padá první
snížek. Lidi
kolem mě se
mračí, myslí
na mráz a
plískanice,
břečku, odklizení
sněhu... a moje
duše jásá. Už teď
se těším jak se
budu procházet
po zasněžených
loukách pastvin
a s přivřenýma
očima si
představovat,
že teď můžu
být kdekoliv.
Rozhlédnu se
kolem sebe, sníh
se v prudkém
větru přesypá
jako písek na
poušti, postavím
se větru tváří
a je to jako na
severním pólu.
Jsem doma a
přesto všude.
Prostě paráda.
Jdu domů a na
bílém poprašku
zůstávají moje
šlápoty, které se
po chvilce ztrácí
a je zase bílo,
jako by tu nikdy
nikdo nešel.*

V minulém čísle ŠESTÁKA byl představen 4. chlapecký oddíl Lvíčat, který kdysi velmi dávno vedl Dazul. Dneska představujeme 1. dívčí oddíl Ještěrky, který v týchž dobách spoluvedla a vedla Irča. Dneska je vůdkyní oddílu Koča, která začínala jako malá světluška v 1.roji.

Kóčo, můžeš pro čtenáře ŠESTÁKA stručně představit váš oddíl?

1. dívčí skautský oddíl Ještěrky – Vsetín. Oddíl má 3 družiny: Lasičky, Píďalky, Užofky, které se scházejí každý týden na družinofkách a každých 14dnů máme oddílofku, kde se sejde celý oddíl i s RS. Ti nemají samostatnou družinu, ale schází se na spoustě rad, které stejně většinou prokecáme - proto jich máme tolik ☺. V oddíle jsme všichni pořádná individua, každá máme svou hlavu, spousty bláznivých nápadů, silné hlasivky, takže na setkání s námi se většinou nezapomíná. Zájmy máme rozličné, ale spojuje nás pohoda, chlapi, sranda a Ještěrkovský skautský duch.

Řekni nám ještě pár slov speciálně o vedení vašeho oddílu.

Na vedení oddílu se podílejí všichni členové, každý může přijít z novou hrou, nápadem... ale organizačně to vypadá tak, že o program a celý chod oddílu se dělí RS, z nichž 1 je vůdce(já-Koča) jsem koordinátor a zajišťuji komunikaci se střediskem, další 2 jsou mou pravou a levou rukou (od letoška Gurt

a Jája) a společně s dalšíma 5-8 lidičkama (Pú, Mýša, Luciáš, Cvrček, Zuzajda, Bugs, Básňa, Marťan) se dělíme o program. Někdo už pozoruje jen z povzdálí, jiní jsou aktivnější, každý podle svých možností. Jako vedení, tudíž všichni RS, se snažíme utužovat team při společných činnostech, ať už je to společný fotbalík v RS klubovně, rockový koncert či puťáček. Nenahraditelné jsou v oddíle rádkyně, které připravují družinofky a dělají velké ségry nováčkům (Tlampa, Kecka, Šmoula, společně s podrádcí a funkcemi Elí*).

**Funkce Elí – Ještěrka, pomáhající družinám, která je přes týden na intru mimo Vsetín. Vzniklo podle Elí, která se ocitla na intru ze všech nejdříve.*

Pořádají Ještěrky nějaké akce pro veřejnost?

Samostatnou akci pro veřejnost nepořádáme,... uvidíme v budoucnu, nápady by byly... Rády se podílíme např. na Záření, Betlémském světle... Jinak pro veřejnost je většinou zážitek a akce každé setkání s naším oddílem, např. když zmateně přestupujeme na nádraží, zapomínáme věci v autobuse, či škemráme o vodu ☺...

Jek početné jsou Ještěrky?

Oddíl čítá okolo 35holek od 9-22let.

A od kterého roku váš oddíl nepřetržitě funguje?

Jako oficiální datum založení oslavujeme 10.leden 1990. Oddíl začínal svoji činnost v panelákovém sklepě a v roce 1992 jsme se dočkaly vlastní klubovny na středisku, kde nás najdete dodnes. Kdo rád počítá jistě ví, že už máme ještěřčí občanku, letos jsme oslavili 15 let činnosti.

Mají Ještěrky nějakou hodně oblíbenou hru?

Naše oblíbená „hra“ je zaměňovat písmeno V za F, tudíž máme oddílofky, družinofky, Užofky a někteří si o nás myslí, že by jsme potřebovali doučování z češtiny. Nej hry se mění, ale co pamatuji: Boj o světlo (maso v klubovně za tmy), Zabíjačka (maso po celém středisku s tenisákem), Temelín (demonstrativní odtrhávání), Kafe (venkovní hra, vzájemné naskakování na sebe-nic příliš něžného nečekejte), je toho mnoho, až se potkáme, rády si s vámi nějakou zahrajeme.

A jak proběhl váš poslední tábor?

Šiškovice u Slatiňan, pohádkové skřítkův téma, bazén, krásný potok, pohodové soužití, 2 stehy, spousta deště, 6 přepadů, nádherná krajina na puťáku se závěrečným společným koupáním na Seči, koně, slaňování, milý vesničané, jazykové koutky, propracovaný program. Jedinečný a neopakovatelný tábor, už se těšíme na příští.

Kočo, co považuješ za největší úspěch vašeho oddílu?

To, že stále zůstáváme své a jedinečné a přitom se vyvíjíme a rosteme. Taky to, že i když od nás některé Ještěrky předčasně odchází,

vždy se k nám znají a rády vzpomínají na Ještěřkovské časy.

Jaký problém by Ještěrky potřebovaly co nejdříve vyřešit?

Potřebujeme nový koberec do klubovny (smích)... kdyby jste nějaký zbytečný měli... Dále by jsme se chtěli více zviditelnit, aby veřejnost věděla, kdo jsou Ještěrky, co dělají a že je s nimi fajn - do klubovny by se nám pak po celý rok hrnuli nové a nové holky.

A ještě nám prozrad', zda už víš kdo povede oddíl po tobě?

Vím ;-)

Tak tedy děkuji za sdílnost. A tradiční poslední otázka - chceš něco vzkázat ŠESTCE?

Všichni o nás víte, že jsme úchylné, tak to berte s nadhledem, vždyť to takhle je. Někdy se u nás zastavte a mějte se nejlíp... <http://jesterky.skauti.cz>

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde je zachycena téměř každá akce, která se v oddíle předchozí měsíc udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

(Sněhula) Nastal čas podzimu, lidé sklízejí ze zahrádek poslední úrodu a chystají se na zimu. My jsme toho využili, posbírali pár dýní a uspořádali dýňovou slavnost.

Akce začínala něco kolem půl čtvrté, kdy jsme se s Dendou pokusili zahájit náš první ročník Dýňové slavnosti. Společně s oddílem a žáky ze ZŠ jsme připravili několik stanovišť pro děti, které za splnění úkol dostali razítko a následně jej směnili v obchůdku za nějakou drobnostku. Během celého odpoledne se děti mohli těšit také na několik vystoupení (lasování, aerobic, hadí muž a break-dance).

Na začátku akce jsem se bála, že nikdo nepřijde, své obavy jsem utápěla v tom, že je to přece jen první ročník a že lidé nejsou na takové akce zvyklí,... a on se stal nakonec pravý opak. Lidí přišlo moc, hodně, mega no prostě mršos. Původně jsem měli nachystáno něco kolem šedesáti vstupenek, ale ty byly hned pryč a podle holek, které měli za úkol s prodejem vstupenek zároveň sčítat národ, bylo na akci něco kolem 170 lidí. Musím přiznat, že jsem zírала jako blázen. Tolik lidí, tolik masek, jedna hezčí než ta druhá. Bylo opravdu těžké z nich následně vybrat a vyhodnotit tu nejlepší. Rodiče si při jejich výrobě dali opravdu záležet. Dost dobré zážitky jsem také měla s maskou jednoho ducha, chtěla jsem si jej vyfotit a on se při pohledu na mě rozběhl a utekl se

schovat za maminku. To jsem vypadala tak strašně? Ze stanovišť stojí snad všechny za zmínku: děti si mohli namalovat ducha a to buď na papír či balonek, nebo se pokoušeli prolézat pavučinou, procházet svíčkovou stezkou, hledat prasátko, krmit dýni,.....

Na závěr, kdy už uhasla činnost a pomalu se sklízelo byla ještě taková mini diskotéka. Samozřejmě nechybělo ani vyhlášení nejlepšího tanečníka/tanečnice. První cenu vyhrál jeden kluk - sotva přestal nosit plíny, ale válel líp jak Michael Jackson. Nakonec bych chtěla ještě jednou všem poděkovat za pomoc při organizaci a doufám, že to příští rok zopakujeme:)

Oddílový pátek - 4.11.2005

(Kecka) Jako obvykle naše ČD mají Času Dost a mě ujel autobus na oddílový pátek. Ještě že Lenka jela dřív, jinak nevím kdo by od pátku vedl.

Přicházím už za šera a vidím jak děcka hrají hutututu. Přidávám se do hry a naše družstvo vyhrává. Jdeme do klubovny, protože je venku velká zima. V klubovně začneme kreslit draky. Každý si maluje podle sebe a tak vznikají draci usměvaví i značkoví.

Polovička lidí odejde a zůstává nás asi jen 14. Po velkém úklidu jdeme hrát Upíry. Ještě se podepíšeme do naší stonožky, která visí na dveřích a jdeme domů.

(Cipísek) Na brigádu do Dinotic nás přišlo 10. Hned po příjezdu jsme se rozdělili na dvě skupiny. Pět lidí desky vozilo, pět natíralo trámy. Náhodou jsme asi 200 metrů od chaty objevili pstruhy. Ujišťuji vás, že jsme původně s Timem, chtěli pracovat, až do roztrhání těla. Po tomto objevu v nás zvítězil obdiv nad krásou přírody před zodpovědností. Když jsme se po chvíli vrátili na chatu, nechápající Radim se ptal, kde jsme byli. Vysvětlili jsme mu, že nejsme takoví ignoranti, abychom odolali.

Asi za hodinu jel kolem lesácký traktor a lidé z něj se nás ptali, kde jela ta bílá Niva. Pro nezasvěcené, mezi něž patří i moje matka, se

nejedná o sýr, ale o značku auta. Fanta je poslal do lesa nahoru, ale oni potom zabočili do lesa vlevo. Radim mně poslal, ať je doběhnu a navedu správně. Vyřídil jsem to a zcela vyčerpaně jsem dosedl na jejich vlečku. Dazul vzal lidi, kteří mu byli sympatičtí a odjel s nimi pro desky na Bařinku. Já s Timem, Fialkou, Májou a Fantou jsme zbyli. Teprve když se Dazul a ostatní i s deskami vraceli, všimli si, že nás tam zapoměli. My jsme jim ale přesto pomohli desky vyložit. Konec dobrý, všechno dobré. I my vyvržení jsme byli dopraveni domů, za což Dazulovi vřele děkujeme.

Folkový koncert - 5.11.2005

(Dazul) Dnešní den je opravdu náročný - ráno „srubostavění“, pak folkový koncert v kateřinickém kostele a pak hned na Papučářskou stovku. Ale ke koncertu - byla to naše první vlaštovka, kdy jsme spoluorganizovali něco takového. Naše účast spočívala v tom, že jsme zajistili účinkující, plakát a spolupropagaci. Pan farář zajistil zbytek (prostor, uvedení akce, spolupropagace, starost kolem účinkujících, ...).

Hráli a zpívali - Žamboši, Jan Matěj Rak a Martina Trchová. Že to nebyla sestava ledajaká, dosvědčovalo i to, že na koncert přijeli lidi i ze Vsetína, Ratiboře, ...

Papučářská „100“ - 5.11.2005

(Zub) ...přišli jsme později, ale myslím, že jsme je brzo dohnali, aspoň některé. Po občerstvení výborným gulášem, frgálama, cukrovím a dobrým vínem jsme měli v nohách stejně jak ti, co vyrazili už v 5 večer.

Kdo neví o co šlo, tak v „pekle“ Vsetínského zámku sa slavily hned dvě padesátky naráz, tzn. $50+50=100$. Oslavencama byl Romitů a Pajtáš. Jak jsme to potom hodnotili s Dazulem, fakt dobrá akce. Moc sa nám tam všeckým líbilo. Bylo veselo, všeho dostatek. Dobrá hudba, kterou jsme si sami vyloudili

z nástrojů a aj cěrky šikovné tam byly. Víc takových akcí, radost pohledět.

Protože Zubovic fámília dorazila dřív než velkovýprava z Kačic, museli jsme na ně počkat s vínem. Hned jak dorazili a posilnili sa stejně jak my výborným gulášem, jsme sa na Romana a Pajtáša vrhli a obdarovali je páru lahvinkama dobrého červeného moku (asi malinovka).

Pak už sa enom jedlo, pilo, kecalo, hrálo, šak víte jak to na takových oslavách chodí. Jo, a víte komu jsme zabavili stůl...no...jinému oddílu. Jsme holt rozpínaví. No a co, bylo nás víc.

Poklepání základního kamene DBCB

(Kikina) Tak jsme se přece jenom konečně dočkali a projekt Bezbarierového centra v Březinách, jehož zrealizování stálo Dazula několik bezesných nocí a mnoho hodin práce, se dočkal první slavnostní premiéry. Teda zatím se jenom klepalo na základní kámen, který ještě navíc vůbec nebyl základním kamenem, protože už se dávno staví a on bude jen součástí krbu. Ale i tak byl tenhle den zatím tím nejslavnostnějším v historii centra. Do Březin se sjeli nejvýznamnější papaláši a představitelé města a kraje, aby slavnostně promluvili a popřáli centru a jeho pracovníkům hodně úspěchů...

„Dobrý den, vítáme Vás na slavnostním setkání v Březinách. Můžeme poprosit o jméno? Sojka Vás tady provede, přejeme hezkou zábavu...“ Tohle jsem spolu s Fijal a Májou za to odpoledne řekla několikrát. Vítili jsme papaláše ze vsetínské radnice a Zlínského kraje, ředitele škol, významné skautské představitele, a lidi z různých organizací, kteří se sem sjeli. Byli mezi nimi i ti, kdo se starají o postižené děti, a těch si zvlášť vážím.

Slavnost jsme zahájili roztočením

několika vrčících dřivek, což většina přítomných ještě nikdy neslyšela, a pak následovaly projevy těch nejvýznamnějších. Tak promluvil například náměstek hejtmána Josef Slovák, starosta Vsetína Jiří Čunek, místostarosta Junáka José nebo starosta Kateřnic, kterému jsme zároveň popřáli k narozeninám a při té příležitosti se stal čestným členem našeho oddílu. Přichystané bylo i překvapení pro Dazula a Irču, kteří převzali ocenění z kraje za dobrovolnickou práci s mládeží. Byli docela dost překvapení, myslím, že to ani jeden z nich vůbec netušil...

Když všichni důležití poklepali na „základní kámen“, přesunuli jsme se do hangáru a začal raut, což byla pro některé naše členy ta nejslavnostnější chvíle. Jedly se pagáčky a popíjela slivovica, takže myslím, že většina papalášů byla spokojena a když ještě při odchodu každý dostal tašku s dárky, nemohl si nikdo z nich vůbec stěžovat.

Co dodat. Snad jenom to, že celá akce se takhle povedla hlavně díky Míše, která všechno pečlivě připravila a zorganizovala, a že má kromě Dazula i ona hlavní zásluhu na tom, že Centrum vůbec mohlo vzniknout...

(Sojka - 2.D) *Kateřinice. Jedná se o malou obec s 930 obyvateli, situovanou 12 km od Vsetína. Obec se rozkládá na cca 552ha v nadmořské výšce 260 m. n. m. Krom kulturáku, Obecního úřadu, základní školy, mateřské školky, hasičů, kostela a 2 hospod se zde ode dnešního dne 7.11.2005 do paměti místních občanů vryly i Březiny a jejich slavnostní poklepání „základního“ kamene.*

Pravá, levá, pravá, levá...nohy mi pomalu těžknou a to ještě nic nezačalo. Přeslapuji na hromádce hlíny u tyče hangáru, boty se mi mění v kouli bahna a čas neúprosně běží. Do Březin se začínají tvořit kolony aut a návštěvníků stále přibývá. Nahodím svůj vstřícný, mírumilovný, nevinný úsměv a s Chytrým se hned ujímáme televize (nebudeme přeci troškařit s novináři jak Hruška =o)). Absolutně nemám ponětí o tom všem (kdy, kdo, jak...), ale už jen kraj, který mám na sobě, jakoby mluvil za vše. Pro mě velmi výhodná pozice. S Chytrým jsme si tedy demokraticky rozdělili role. On povídal až do posledního detailu o Březinách a já se na ně usmívala...a fungovalo to! Televize vypadala spokojeně a my taky. Ale jen do chvíle, než si tu velkou kameru nasadili na rameno, rozsvítilo se červené světýlko...a to už sem se pomalu začala vytrácet. Ale né tak úplně. Padla sem do spárů paní ředitelky. Nedalo mi to. Prostě jsem musela „Dobrý den...“ a tímto začal náš 15 minutový rozhovor. Vše ale ukončila otázka „Která firma to dělá?“ Hlavou mi problesklo Dazulovo „Nesmíte říct NEVÍM“. Hlas mi pomalu klesal,

úsměv opadal...a paní ředitelka duchaplně odvětila „Nevíš? To nevádí, nic se neděje“. Mou další obětí byl nějaký místní pán. Popravdě se na Březiny moc nepoptával. Spíše ho zajímalo, kde pracuju, odkud jsem...no ale to už jsme se začala odebírat do útrob hangáru. Vteřinová ručička ubíhala čím dál rychleji a 13 hodina byla tu! Všichni upínali pohledy na ten tyčící se monument. Několikrát proslovy, poklepání na „základní“ kámen a už to máme za sebou.

(Zub) Velkým dnem bylo pondělí 7. listopadu, ale předzvěstí tohoto dne musela být taky neděle. Neděle plná práce, nervů i technické zručnosti. V neděli se musel postavit hangár, odklidit suť i igelity z palet. Nanosit a osadit stoly, navázat ozdoby z ledasčeho ani nevím, co to bylo, ale bylo to pěkné. Vyzkoušet znělka a zahájení vrčícími dřívky – „australským telefonem“. Celá tato příprava nebyla otázkou hodiny a proto nám Míša uvařila výbornou kyselicu (měl jsem 2x). Díky.

Zbývalo nám navázat provázky na vrčící dřívka, které se dávaly hostům jako dárek, rozdělení úkolu na pondělí. No, bylo toho dost, ale bylo to nutné, aby to v pondělí dopadlo na jedničku. A abych pravdu řekl, myslím, že aj dopadlo.

(Míša Pavlůsková) Je 7. listopadu 2005, něco po páté hodině a já konečně po celkem hekticky prožitém dni usedám do křesla. Pohodlně se

uvelebím a v duchu si říkám: „Jo, máme to za sebou“ a jsem sice unavená, kolem mě je spousta různých krabic, papírů – tedy celkem nepořádek, ale já si v duchu znovu přehrávám celý den, co se stalo, jak to probíhalo – naše první velká akce Březin - a hlavně přemýšlím, jestli jsem na něco nezapomněla.

A přesně tehdy – v 17 hodin 30 minut středoevropského času si uvědomím, že jsem přece jenom na něco zapomněla – **PODĚKOVAT !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

A tak tedy dodatečně (a za to se omlouvám) Vám všem chci poděkovat za vaši pomoc a spolupráci při slavnostním zahájení stavby DBCB, protože i díky vaší práci a pomoci tady teď spokojeně sedím a říkám si nejen, že už je to za námi, ale hlavně, že vše dopadlo skvěle a doufám, že tento názor sdělíte se mnou. Tak ještě jednou moc díky a těším se na další spolupráci !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Poradní skála

11.-13..11.2005

(Fialka) Poradní skála se konala v Chotěboři, což je dost daleko - až v Čechách. Nejdřív jsme měli jet autem s Irčů, pak měla mít něco jiného,..., tož byla to taková zběsilá domluva, ale nakonec se jelo autem s Irčů jak už to mělo být ze začátku.

Sraz byl u Irče v práci před čtvrtou. Jelikož nám moc autobusů do Valu nejezdí jely jsme s Janinů už o čtvrt na dvě. Prošly jsme tržnicí, kde byly spešl ponožky. Tam sem si koupila jabka. Také jsme šly do zverimexu, protože Janina nebyla ten den v práci a tak jí to chybělo. Pak jsme šly do pekárny. No a po koupení všemožných pekařských výrobků jsme šly už konečně k Irči.

Irča nás provedla po prodejně. Tož lepší věci. Jeden sprchový kout lepší než druhý. Tak jsme u Irče čekaly na dalšího člena našeho školícího teamu. Kdo to asi byl? No a tak nám Irča uvařila kafe a šla se věnovat pozoruhodné zákaznici. O třičtvrtě na čtyři už jsme s Irčů a Janinů hypnotizovaly všechno to, co měřilo čas. No konečně přišla poslední naše členka teamu Mája se slovy: „To víš České dráhy mají času dost a Kecka jde do Kačic asi pěšky.“

Pak jsme vyrazily. Cestů jsme debatovaly a poslouchaly CD. Před Brnem jsme se stavily do McDonaldu na ledové kafe, plněné taštičky, kuřecí nugetky, zmrzlinový pohár, ... Taky v tu dobu volal Dazul Irči což teď není podstatné, ale pak bude. Pak jsme pokračovaly po dálnici až k Havlíčkovu Brodu. Pak už Irču navigovala Janina. Jednou jsme odbočily do slepé uličky a pak ve městě jsme trochu pozděj zorientovaly, ale jinak dobré.

Dorazily jsme do školy, šly se zapsat a už u vchodu se pár lidí ptalo jestli nejsme Lucky, Petry nebo

Michalové. Tak sme to zatím nepochopily. Tak sme se šly ubytovat do jakési třídy, kde měla Mája pár známých z čekatelek nebo čeho. A pak sme se šly zapsat na přednášky a tam sme zjistili, že po nás chtěli ty podpisy proto, aby se dostali na ty přednášky. Tak sme tam běhali a vykřikovali ty jména jak babky na trhu.

Slavnostní zahájení bylo ve velké tělocvičně a na úvod zněla písnička Chválím tě země má a potom Akela řekl organizační věci. Večer se zpívalo a hrálo. Šlo se spát spíš brzo.

Na snídani byl chleba se sýrem. Pak začaly přednášky. My měly s Máju první hry. Šli sme ven. No, po tak dlouhém spánku sme byly tak akční asi jako lenochod. Ale jedna hra byla fakt spešl. Myslím, že se jmenovala princeznonožka. Potom akce pro sv+vl, sexuální výchova a oběd. Po odpoledním klidu byla dlouhá hra a pak večere. Potom byla diskuse. A po ní byl odchod na mini koncert nějaké mini zdejší skupiny Kalvadosu. Nejlepší hrál asi ten bubeník. V naší třídě se večer zas hrálo a zpívalo. A spát se šlo ještě pozděj než před tím.

Ráno byl jogurt. Pak jsme měly dramaturgii, rukodělky, filozofii. Slavnostní zakončení bylo takové, že Akela se rozloučil a pak tam jeden borec předzpíval Chválím tě země má a my opakovali.

Potom po dálnici dom. No né tak úplně samozřejmě na 207 kilometru jsme se stavily do McDonaldu a zase Irči volal Dazul, tak sme přemýšlely jak to ví, že sme zas tam. Pak sme se tam fotily a pár lidí se na nás dívalo divně. Poradka byla celkem dobrá. A jinak MUF, MUF.

Stavění srubu

12.11.2005

(Kikina) Po delší době jsem konečně mohla zase vyrazit do Dynotic na stavění naší chalůpky. Když jsem viděla, co všechno se za těch pár víkendů udělalo, byla jsem docela překvapená. Od té doby, co jsem tu byla naposled a kdy tady stál jenom mostek a dva věnce trámů nad sebou, se stavba posunula hodně dopředu. Dneska bychom měli udělat celou střechu, aby na zimu nebyla chalůpka jenom tak holá a nesněžilo do ní.

Ze začátku jsme se rozdělili na tři party – Dazul a starší ogaři vyrovnávali střešní trámy, aby se na ně daly nabíchat desky, Zdenda s Cipískem se snažili vykopat obrovský kořen, který trůní přímo vprostředku lůky, a já jsem dodělávala nejdůležitější část celé stavby – kadibudku (musím říct, že nám roste do krásy, akorát by potřebovala nějak pěkně natřít). Nutno dodat, že já jsem asi po hodině měla všechno hotové, zatímco Zdendáš s Cipískem se chudáci skoro nepohli z místa – kořen byl pořád na svém místě a ani sekera ho nepřiměla vzdát se.

Nakonec jsme ale stejně skoro všichni skončili na střeše naší chalůpky (jenom Pavlík zůstal na zemi a vyrovnával hřebíky, kterých jsme měli pekelně málo – hrabal se v popelu jak slepice a snažil se každý hřebík nahřát a vyrovnat). Dvě dvojice přibíjely na střechu desky a ostatní podávali. Já jsem ještě navíc byla takový ten podržpodaj, který skáče, jak kdo pískne. No jo, jediná cívka mezi ogarama. To jsme dělali celé dopoledne a ještě aj po obědě...

A tak jsem zjistila, že když člověk celý den chodí mezi trámy a pod nohama má nic, není to nic moc pocit. A když jde potom spat, tak je to ještě horší, protože má pořád pocit, že stojí někde nahoře a pod ním je dūra...

(Pája) Družinová výprava do Dinotic. Nu, to bylo nějak takhle: v 6:30 byl sraz u klubovny, kde se naložily věci do auta a valilo se do Dinotic. Cestou se dělaly různé věci, např. se četl Kačer Donald, kecalo se a „spalo se...“ A když jsme tam dojeli, to bylo cca 7:15, tak se věci vyložily a začalo se pracovat na střeše.

V 9 hodin byla desetiminutová pauza na jídlo a potom se zase šlo na střechu a nasadit okna. Asi tak kolem druhé hodiny to vypadalo, že se udělá ještě dnes, jenomže se nedodělalo jelikož nám došly hřebíky a tak někdo (já) měl hledat zakřivené hřebíky a narovnat je.

A jako by to bylo málo tak se mezitím pokusil Cipísek spáchat atentát na Vápna tím, že ho shodí ze střechy. Naštěstí se mu to nepodařilo díky desce přitlučené na střeše, která sloužila pro to, aby se na ní stálo a tím mohli zatloukat desky na samém vršku střechy.

No a potom se mohlo jet už jenom dom, protože už se stmívalo a tato akce byla „bohužel“ jen na jeden den. Domů jsme se vrátili kolem půl šesté. A to je konec celého dne :-).

Srubostavění

Bazén - 17.11.2005

17.11.2005

(Kecka) Nastupuju v Ratiboři a tak se mi zamotá hlava kolik jede světlušek a vřchat na bazén. Tolik děcek ani neuhlídáme.

Od autobusu si to po dvojici frčíme přímo do Lázní. Kupujeme lístky, nahazujeme plavky, ručníky a jde se koupat.

Jako vždy se nedostanu do vířivky, zato jezdíme jako o závod v tobogánu. Poprvé jsem jela ve třech a to byl zážitek! O perličkové masáži ani nemluví, prostě super. Ve velkém bazéně bereme cěrky za krk a jdeme hrát vodní bitky. Některé pády do vody jsou fakt drsné a divím se, že se nám derou za krk na další bitku.

Už se blíží náš čas a jdeme si sušit hlavy, obléct, about a honem na horkou čokoládu. Jsme všichni a šmírujeme si to do parku na průlezky. Dáme městský pokřik a honem na autobus a domů.

Oddílovka - 18.11.2005

(Kecka) Tuto oddílovou jsme chtěli věnovat výrobě draků. Jenže jsme udělali změnu plánu a připravili jsme video. Promítala se pohádka „Ať žijí duchové“, podle které bude naše Vánoční scénka na Akademii. Myslela jsem že to nikoho nebude bavit, ale všichni se do filmu zažrali, že se jim potom nechtělo domů. Po filmu jsme nachystali židličky a mohl začít rodičák...

(Dazul) Státní svátek jsme oslavili prací. Většina oddílu sice vyrazila odpoledne na bazén, ale my - Fanta, Radek, Martin, Mája (1.roj) a já - jsme v tu dobu makali jako mravenečci na tom, abychom co nejlépe zabezpečili rozdělanou stavbu na zimu. Zdá se, že se to v rámci našich možností podařilo. Dodělala se nahrubo střecha, zadní štít a začal se dělat přední štít. Dobře jsme střechu přikryli plachtama a uklidili okolí stavby. A už může začít padat sníh...

(Zub) Nevěděl jsem vůbec kolik rodičů může dorazit. Nachystané bylo pro dost rodičů. Buchty, kafe a čaj různých druhů. Celý den jsem byl nervozní a moje příprava spočívala jen na polovině A4 stránky.

Před půl sedmé, někteří i dřív, se rodiče začli scházet. První samostatné povídání, pak oficiální začátek a už to šlo skoro nějak tak samo. Březiny, kroje, bágly. Jarní tábor, rodičovská Bařinka a mezitím čaj, bábovka a jejich otázky, zážitky a podobně. Rozpovídala se Irča (proč jí brát slovo, když jí to tak pěkně jde). A přišel závěr. Po xté době krátký oddílový film. Měl sice vady na kráse i akčnosti tam nebylo tolik, jak ve starších

záběrech, ale tváře a výroky dětí 100% stály za to. Mně se moc líbil.

Nakonec zbývalo jen poděkování a rozloučení. Díky všem, kteří jste si přišli popovídat nebo zhlédnout film, díky vám, kteří jste zajistili židle, buchty, čaje, kávu a taky film a techniku na které jsme si ho pustili. Díky.

Trošku počtů na závěr. Za oddíl jsem mluvil já (zub), Irča a na závěr přijela i Janina. Byli tam rodiče od 8 dětí, někteří i v páru, takže jich bylo víc než 8 a hlavně téměř všichni tam vzali i děti, které spolu s ostatními, co vydrželi z oddílového pátku čekali vedle na promítání filmu. No, řeknu vám, že při filmu byla klubovna skoro plná. Super.

(Cipísek alias Gepard) 31.10 měla být družinovka jako obvykle. Ten den jsem v 15hod. zavolał Fantovi: Fanto, můžu mít dnes družinovku? Na druhém konci se ozvalo „Jo, ale připrav si program.“ Jak bylo řečeno, tak se také stalo.

Připravil jsem se i s programem. Hned po mém příchodu, si náš rádce Fanta povolal k sobě

svoje ovečky. Mezitím jsem si nachystal hry jako: hledání čísel, boj o disk a partyzánský boj. Vítěze jsem vždy odměnil sáčkem bonbónů. Na poražené jsem ale také pamatoval dle hesla - sláva vítězům, čest poraženým.

Když nadešel čas, což je v našem případě v 18 hodin, ukončili jsme družinovku pokřikem a rozešli se.

Výprava světlušek a vlčat

(Irča) Protože chodíme do práce i v sobotu, šli jsme na oddílovou výpravu v neděli. Sešlo se nás docela dost – 9 kateřinických a 4 ratibořské světlušky a vlčata, Delfínek, Janina, Klíště s Honzou a já.

Sraz byl u nás, abychom si pustili motivační film na vánoční akademii „Ať žijí duchové“.

Potom jsme vyrazili do nádherného zasněženého dne. Cesta nám krásně ubíhala, i když Honzovi se zdálo, že se vlečem. Jenže, co se vleče, neuteče, a i nádherná a dobrá pochoutka z krbu na nás počkala. Dali jsme si pořádně do nosu a zapili to kofolou. Kdo měl ještě trošku místa v bříšku, zaplnil ho nějakou

dobručkou. Radek s Anitou a Sabčou, kteří tam za náma došli z opačné strany, se jen mlsně olizovali.

Cestou zpátky jsme se rozdělili, podle toho, kdo kde bydlí. Někteří šli do Ratiboře přes Březiny, někteří k hornímu obchodu a někteří k nám.

Zahráli jsme si hry, udělali andělíčky ve sněhu, prostě - užili si nádherně mrazivého, ale slunečného dne.

Doufám, že i na výpravu, kde nebude slíbená žádná dobrota z krbu, pojedou alespoň tolik světlušek a vlčat jako na tuto nádhernou výpravu.

Oddílovka

25.11.2005

(Kecka) Než se vydám do klubovny, pořádně se zakukluju abych nezamrzla někde po cestě na oddílovku. Čekáme na opozdilce a autobus.

Zamykám klubovnu a jdeme na hřiště se trochu proběhnout, aby nám nebyla zima. Rozdělujeme nás do dvou vrstev a hrajeme na Supy a Papučky. Nakonec to skončilo nerozhodně ani Fialka ani Zub nevyhrál.

Poslední hra na Muže a Ženy a jdeme do tepla klubovny. Stojíme před klubovnou a Zub nás diriguje ať si pořádně opucujeme boty

od sněhu. Usazujeme se v klubovně a Janina se Zubem nám vysvětlují co kdo bude dělat na Vánoční Akademii.

Po chvilce sedění jdeme hrát Evoluci. Z nejmenšího prvoka přes žabu, kočku, opici se někteří vyvinuli až v člověka. Pár jedinců zůstalo samo na svém vývojovém stupni jako třeba Fialka zůstala prvokem a Verča zas kočkou.

Následovali tolik oblíbení raci a morseovka. Jako konečnou hru jsme dali hudební upíry. Abychom při hře nebyli po tmě a tichu pustili jsme si pár písniček.

Kurs westernového umění

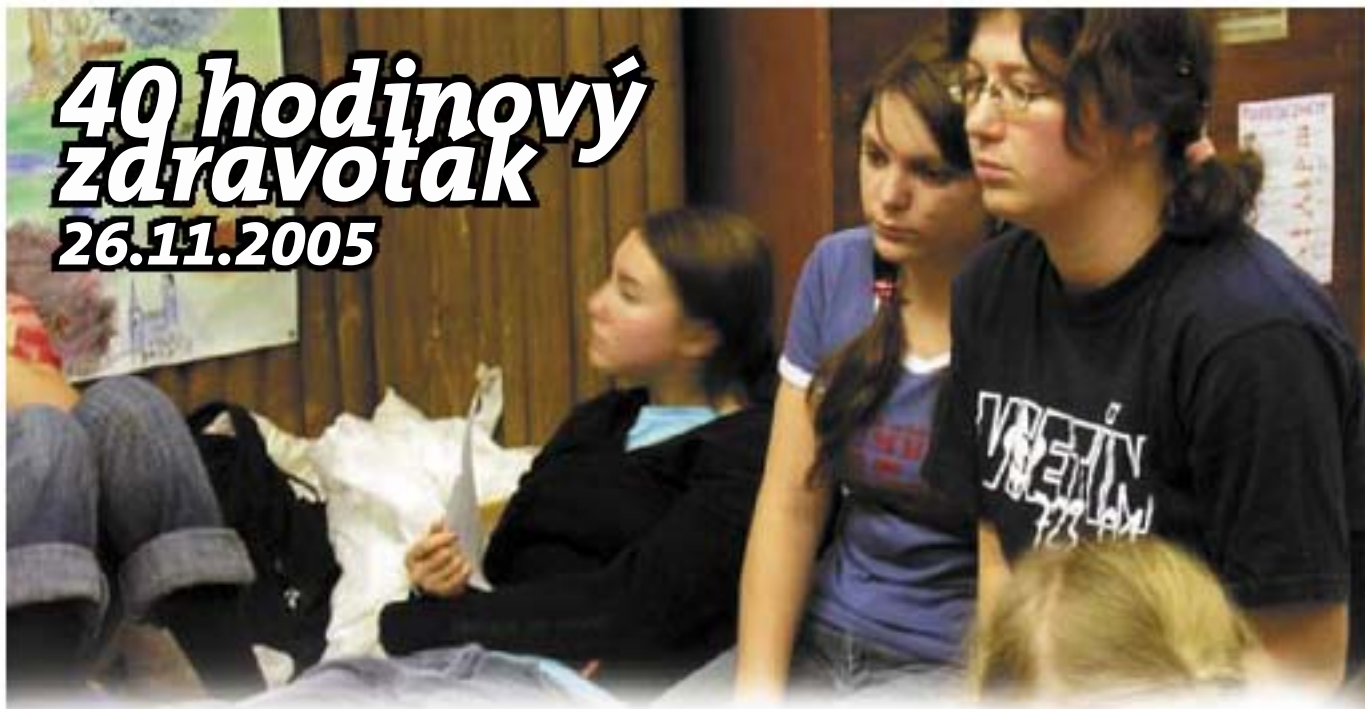
27.11.2005

(Zub) Nedělal jsem si sice iluze, že tam budou davy lidí, ale toto jsem opravdu nečekal. Od nás z oddílu tam nikdy nebylo zas až tak moc lidí a tak jsem sázel na Vsetíňáky. Bohužel. V 9 ráno nikdo a v 1 to samé. Na celém kurzu bylo dohromady až se mňů 5 lidí. Jmenovitě Zub, Kača, Fialka a Delfínek s tatky.

Zalasovali jsme a zapráskali bičama. Musím říct, že Kači to fakt šlo. Víím, že informování o kurz jsem trochu zapíknal, ale všichni rádci o tom věděli, jen to předat dál. V Šestáku to taky bylo a na středisku zvaldo visí už 2 měsíce. Holt, není každý den posvícení. Věřím, že příští, jarní bude mnohem lepší a početnější.

40 hodinový zdravotník

26.11.2005

(Bára) Spolu s Kikinou a Fialkou jsme se na 8:00 dostavili na místo určení, tedy místo konání kurzu, tedy skautské středisko Vsetín. Chvilku jsme čekali na zbytek osazenstva a asi o půl 9 to vypuklo.

Hned na úvod jsme dostali odhalovací vědomostní test (test na zjištění toho, co ze zdravotvědy nám utkvělo v hlavě). Asi po 4 minách nás vytrhl ze značného soustředění nad zapeklitými otázkami šílený řev na chodbě a následné rozkopnutí dveří 2 zraněných hysterických osob. Jedna z nich měla v zádech zabodnuté víčko od konzervy, zlomenou nohu a druhý poraněný měl podle všeho tepenné krvácení ze stehna. Po našem zázračném ošetření oba dva odešli po vlastních nohou a ještě k tomu nám posléze uvařili oběd. Byl výborný.

Když jsme zdárně dodělali test, dostali bez varování další záludný úkol. Šárka nás rozdělila do skupinek po 3 a po oněch skupinkách jsme kreslili svalovou soustavu, mozek, žlázy s vnitřní sekrecí, krevní oběh, kostru a orgány.

Abychom nevyšli ze cviku, tak druhý úkol pro naši

skupinku zněl: nakreslete mužské pohlavní orgány vnější a vnitřní ze předu. Onen obrázek tam visel na vidíku až konce kurzu. No a co, měli jsme přece zdravotnický kurz, že jo.

Pak jsme probírali takové normální zdravotnickokurzové věci a prakticky si zkoušeli první pomoc u ran a krvácení, zlomenin a bezvědomí. První část kurzu byla bezva. Druhá v sobě skrývá tajemno. Její krycí název je vědecká konference. Tak uvidíme, ale určitě to bude fajn.

prosinec 2005

2.12. - oddílový pátek - nácvik na vánoční Akademii

4.12. - Mikulášský seminář v Praze - info u Koči (1.D)

9.12. - oddílovka - nácvik na vánoční Akademii

16.12. - oddílový pátek - generálka na vánoční Akademii

17.12. - středisková Vánoční Akademie - v kině Vatra (organizuje 4.Ch - Mira)

18.12. - vánoční setkání v Kateřiních - pan farář nás požádal, abychom stejně jako vloni zahráli scénku z vánoční akademie

23.12. - oddílové Vánoce - sraz: 14:00 hod. v klubovně Kateřinice, s sebou: kroj, cukroví, dárečky pro ostatní, jídlo pro zviřárka, konec: asi v 18:30 hod.

27.-30.12. - Polární výprava - odjezd: autobusem 6:50 hod. z Kateřin, Ratiboř má sraz 7:00 hod. u kina. S sebou: 200,-kč, teplé oblečení + náhradní, dobré boty, přezůvky, jezdicí prostředky (ne sáňky!), hrníček, KPZ, uzlovačka, deník, tužka... Návrat: nejpozději autobusem 15:15 hod. ze Vsetína - zálohu 100,-kč vybírá Janina nejpozději do Vánoční akademie (17.12.2005)

30.12.-1.1. - Silvestr (RS a OS)

Milí rodičové, milí členové ŠESTKY. Jak jistě víte každým rokem (letos už podeváté) pořádáme v lednu Takový malý countrybál v kateřinickém kulturním domě. A tak pokud vám doma nadbývá, či už vám není k užítu knížka, nebo nějaká hračka..., která není zlámaná a poškozená, mohli byste jí přispět do naší countrybálovské tomboly. Samozřejmě i vy budete mít možnost vyhrát nějakou tu cenu. Pokud se rozhodnete přispět, můžete tyto věci dát na oddílovce Fijalce (731519452) nebo Čeči (605150831)

Plán na leden 2006:

6.1.2006 - Oddílovka (Chytrý)

7.1.2006 - Takový malý countrybál (Chytrý)

6.-7.1.2006 - Tříkrálová sbírka (Janina)

13.1.2006 - Oddílový pátek (Fanta)

14.1.2006 K2+K1 (Miris)

20.1.2006 - Oddílovka (Kača)

27.1.2006 - Oddílový pátek (Fijalka)

28.1.2006 - Běžkařský výjezd na Troják a zase zpět pro všechny členy a **rodiče** (Dazul)

28.1.2006 - Skautský ples na zámku

Vážení rodiče, přátelé našeho oddílu a skautingu. Protože se zase blíží **tradiční skautský ples, který se koná 28.1.2006 na Vsetínském zámku**, dovolujeme si Vás na něj pozvat a zároveň i o něco požádat. Byli bychom rádi, kdyby ti z Vás, kdo mají chuť a možnost, přispěli nějakým drobným darem do plesové tomboly. Vaše firma či jméno pak budou zveřejněny na seznamu sponzorů plesu. Pokud máte zájem, kontaktujte vůdce oddílu Zuba – mobil: 604 692 739. Děkujeme.

VÁNOČNÍ AKDEMIE Zveme všechny rodiče a kamarády na Vánoční akademii, která se koná 17.12.2005 ve Vsetínském kině Vatra. Můžete vidět všechny oddíly skautského střediska Vsetín, včetně našeho oddílu, který připravuje divadelní scénku. Bude také jako vždy promítnut film. Začátek akademie je plánovaný na 12:00, konec v 16:00. Učinkující budou mít zkoušky mezi 9:00-12:00 (bude upřesněno).

Toto číslo ŠESTÁKU
je určeno pro:

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít
na <http://sestka.skauti.cz> (sekce ČASOPISY).